

ONUNLA
EVLENDİM
SEVGİLİ
OKURUM

—
JANE EYRE'DAN
ESİNLENİLMİŞ HİKÂYELER
—

DERLEYEN

TRACY CHEVALIER

ÇEVİREN

Arzu Altınanıt

Tabii ki Charlotte için

ÖNSÖZ

Tracy Chevalier

“Onunla evlendim sevgili okurum,” neden edebiyat dünyasındaki en meşhur cümlelerden biridir? Bu cümleyi neden hatırlarız ve neden bu kadar çok alıntılarız? Yirmi bir yazar bu cümleyi alıp evirip çevirerek onun güçlü tınısını ve cüretkârlığını kendi hikâyelerine yedirme fırsatını neden kaçırmadı? Bunun sebebi onu söyleyen kişi ve nasıl söylediği mi yoksa kimin yazdığı ve bizim nasıl algıladığımız mı... ya da bunların hepsi mi?

Charlotte Brontë'nin, mürebbiye olup toplumda kendine bir yer bulan on dokuzuncu yüzyıl öksüzü *Jane Eyre*'ini unutulmaz kılan en temel şey Jane'in kişiliğidir. Gelecekle ilgili bir beklentisi; ince zekâsı ve kendine inancı dışında sefil ve yalnız bir hayattan onu kurtaracak hiçbir şeyi olmayan, kimsesiz, “yoksul, sıradan, gösterişsiz, ufak tefek” Jane sonunda başarıya ulaşan bir mazlunun vücut bulmuş hâlidir. Kim bir mazluma destek olmaz ki? Şartlarımız ne olursa olsun çoğumuz kendimizi mazlum olarak gördüğümüzden onda kendimizden bir şeyler buluyor ve onu destekliyoruz.

Fiziksel acı (yatılı okuldaki yarı aç geçen günler) ve psikolojik işkenceyle (zalim yengesi tarafından “kırmızı oda”ya kapatılması) geçen çocukluğuna rağmen Jane, kendine saygısını yitirmeden bü-

yür ve çetin, dirençli ve ahlaki açıdan aklı başında biri olduğunu roman boyunca ispatlar. Kendisinden çok farklı bir statüye sahip olan patronu, Bay Rochester'ın dikkatini çeker. Jane, onun kadar zeki ve akıllı olduğundan hiçbir çaba harcamamasına rağmen sonunda onun aşkını kazanır. Muhtemelen kitabın en çok alıntı yapılan ikinci cümlesini söyleyerek ona kafa tutar: "Ben kuş değilim ve hiçbir ağ beni tuzağa düşüremez. Özgür iradesi olan bağımsız bir bireyim." Jane Eyre gibi bir karakter karşısında kim direnç gösterebilir?

"Onunla evlendim sevgili okurum," cümlesi gelgitler yaşanan hikâyesinde Jane'in cüretkâr kararıdır. Bu cümle, "Benimle evlendi sevgili okurum," değil... ki kadınların uysal olması gereken Viktorya dönemi toplumunda beklenen o; hatta, "Biz evlendik sevgili okurum," bile değil. Aksine Jane kendini ortaya koyuyor; hikâyenin gücünü elinde tutan ve Bay Rochester'la birlikte olmayı seçen kişinin kendisi olduğunu vurguluyor. (İlginçtir ki Jane'e varlığından haberdar olmadığı amcasından miras kalır ama kimse bu detayı hatırlamaz; bu, onun kontrolü dışında gelişen bir *deus ex machina*'dır* ve bu yüzden bize fazla bir şey ifade etmez.) Jane'in kendi kaderini kendisinin tayin etmesi sadece çok cazip olmakla kalmaz, aynı zamanda kadın kahramanın erkeğini bulduğu klasik bir mutlu sonun fazlasıyla tatlı olma ihtimalini de içten içe yok eder. Fare kükrer ve onunla birlikte bizler de yumruklarımızı kaldırırız.

Aynı zamanda doğrudan bize hitap edilmesi de onur verici... ve unutulmaz. Kaç roman okurlarına hitap eder? Jane, kitap boyunca bizlere "Sevgili okurum" diye hitap etmekte ve bunu yaparak bizleri kendi tarafına çekmekte. Sadece bu da değil; bu cümlelerin ses getirme nedeni onu çevreleyen sessiz cümlecikler. Asıl söylediği şu: "Onunla evlendiğimi öğrenmek sizi şaşırtabilir sevgili okurum," ya da "Belki de yapmamam gerekirdi ama onunla evlendim sevgili okurum," hatta "Onunla evlendim sevgili okurum

* Beklenmedik bir olay. İlahi müdahale -çn

ve sonra yattık.” Bu boşlukları biz okurlar dolduruyoruz ve bunu yapmak bizi Jane’in kararına ortak ediyor, en az onun doğrudan bizimle konuşmasının ettiği kadar. Hikâyesi bizimle bütünleşiyor, bu sayede kendimizi Jane ve onun yaratıcısıyla birlikte anlatıyor-
muş gibi hissediyoruz. Bu cümleyi unutmamamıza şaşmamak ge-
rek çünkü bize kendimiz yazmışız gibi geliyor.

Bu cümleyi yaratan kadın da onun gücünde önemli bir etken-
dir. Okurların çoğu Charlotte Brontë hakkında çok şey bilmiyor
olabilir. Yine de çoğu okur onun dikkat çekici hayatının kısacık
bir özetinden etkilenecektir; bunun sebebi dikkat çekici olaylarla
dolu olması değil çünkü öyle *değildi*. Ya da öyleydi ama daha ge-
niş bir sahneden ziyade samimi bir aile mekânında sergilenen bir
dramaydı. Charlotte, orman kenarında yer alan ücra bir Yorkshi-
re köyündeki bir papaz evinde büyümüş üç kız kardeşten biriydi;
üçünün de güçlü karakterler ve olay örgüsü içeren romanları yak-
laşık aynı zamanda basıldı ve üçü de genç yaşta öldü. Haworth’da-
ki Brontë Papaz Ev’ini ziyaret ederseniz (ki ben de bu hikâyeleri
derlemeye orada karar verdim) Brontëlerin ne tuhaf, ne çarpıcı bir
aile olduğuna çok şaşırırsınız. Charlotte, Emily ve Anne Brontë
sade yemek odasında birlikte oturup hep birlikte yazar ve yazdık-
ları hakkında konuşurlarmış.

On dokuzuncu yüzyılda kadınlar bunu *yapmazlardı*. Yazarların
çoğu erkekti; orta sınıf kadınlarının üretken olmalarından ziyade
süslü olmaları beklenirdi. Kırsal alanlarda yaşanan saplantılı bir
aşk (Emily’nin *Uğultulu Tepeler’i*) ya da ayyaş ve küfürbaz koca-
larından kaçan eşler (Anne’in *Şatodaki Kadın’ı*) veya evleneceğini
beyan eden dik başlı bir mürebbiye hakkında romanlar yazmaları
beklenmezdi. Hepsinin basılmış olması (başta alışılmamış Currer,
Ellis ve Acton Bell erkek adları altında) olağanüstü. *Jane Eyre*, ya-
yın dünyasında sansasyon yaratacak kadar ileri gitti, hakkında çok
güzel eleştiriler yazıldı, çok iyi sattı ve Charlotte, William Thac-
keray ve Elizabeth Gaskell (o yılların az sayıdaki popüler kadın
yazarlarından biri) gibi yazarlardan övgüler aldı.

Charlotte'ın böylesi beklenmedik bir sosyal çevreden çıkıp ünlü ve çok satan bir kitabın yazarı olması yazar olmak isteyen herkes, tüm kadınlar... aslında tüm kadın yazarlar için cesaret verici bir haber. Bu derlemeye kadınların katkıda bulunmalarını istememin sebebi bu... Tutkusu ve hayal gücü için Charlotte'a minnettar olmamızın daha da fazla nedeni var; o, yazmaları ve eserlerini bastırmaları için kadınların yolunu açtı. "Onunla evlendim sevgili okurum" sadece Jane Eyre'in kararlılığı değil, Charlotte Brontë'nin de kararlılığıdır ve bizim kararlılığımıza ilham verir.

Bu yüzden yirmi bir yazar bu cümleyi aldı ve onlarda yazma duygusunu harekete geçiren şeyi yazdı. "Onunla evlendim sevgili okurum"u suya atılan ve suyun halka halka yayılmasına neden olan bir taş benzetiyorum. Yazarlardan bazıları, Jane Eyre'in hikâyesini olduğu gibi alıp farklı birinin bakış açısıyla, taşın suya düştüğü yere çok yakın yazdılar: Helen Dunmore, Grace Poolé'un bakış açısıyla; Salley Vickers, Bay Rochester'in gözünden yazdı. Audrey Niffenegger ise, "Öksüz Takası"nda Jane'i günümüzde savaştan zarar görmüş bir ülkeye yerleştirdi. Diğer öyküler ise kırsal ortam, belli olaylar ya da ayna veya hayvan betimlemeleri gibi romandan alınmış imgeler içeren, kaynağın biraz uzağındaki halkalar. (Rochester'in ünlü Jane tasvirindeki "ufak tefek ve sade"ye dikkat edin.) Bu öykülerden keyif almanız için *Jane Eyre*'i biliyor olmanıza gerek yok ama eğer biliyorsanız bu tınılar sizi gülümsetecek.

Diğer öyküler, Jané'den biraz uzaklaşmış olabilir ama yine de hemen hemen hepsi bir biçimde evlilikten (ya da günümüzde ona eşdeğer ilişkiden) söz ediyor; evliliğin ne zaman gerçekleşebileceğinden ya da gerçekleşmesi veya gerçekleşmemesi gerektiğinden, ne zaman sona erdiğinden ya da ne zaman yanlış kişiyle yapıldığından veya başta doğru görünen kişiyle evlendiği hâlde sonra doğru gitmeyişinden. Derlemede en az iki evlilik teklifi var – ama cevapları tahmin etmek zorundayız.

Bazı düğünler kendi dramlarını içerirler; Linda Grant'ın "Uyumsuzlukların Harmonisi"ndeki acı veren bir cam kırığı ince-

liğinde, Tessa Hadley'in "Annemin Düğünü"ndeki asıl oyuncunun birden değişmesinde, Namwali Serpell'in "Duble Adamlar"ındaki Zambiya'ya özgü bağlılık töreni sırasında ortaya çıkan gizli ilişki-
de veya Joanna Briscoe'nun "Tutku"sundaki kırsal alanda gerçekleşen anlaşılması zor Gotik karşılaşmada olduğu gibi.

Diğerlerinde ise evlilik bir ilişkinin sadece başlangıcıdır; öyküler, evlilikte ne olduğunu keşfetmek için geleneksel mutlu sonun ötesine geçiyorlar. Susan Hill meşhur bir Anglo-Amerikan evliliğinin çöküşünü inceliyor, Francine Prose evlendikten sonra Jane Eyre'la Bay Rochester'a ne olduğuna göz atıyor, Evie Wyld aylarla dolu sert bir Kanada manzarasında resmettiği bir kadının kocasına karşı hislerini keşfediyor. Lionel Shiver ise "Kendi Kendine Üreyen Dağ Akçağacı"nda bir evlilik sona erdikten sonra ne olacağını hatırlatıyor bize.

Bu öykülerde, her zaman ama her zaman aşk var –ister ilk kıvılcım olsun isterse sönmekte olan köz– üzücü ve olumlu tüm yanlarıyla.

Tüm öykülerin kendi unutulmaz cümleleri; kendi doğruları; kendi mutlu, buruk ya da çarpıcı sonları var ama her biri, Jane'le Charlotte'in o kararlı ve berrak sesinin yarattığı halkalardan biri: Onunla evlendim sevgili okurum.

ANNEMİN DÜĞÜNÜ

Tessa Hadley

Kesinlikle alışlagelmiş bir düğün olmayacaktı. Annem alışlagelmiş hiçbir şey yapmazdı. Yaz gündönümünde Patrick'le evlenecekti; her şey yaşadığımız, Pembrokeshire'daki küçük çiftlikte gerçekleşecekti. Annemle babam burayı yetmişlerde yaşlı bir çiftten satın almışlardı. Galce konuşan ve kiliseye giden bir çift. Farklı yerlerdeki aile bireyleri ve arkadaşlar geliyorlardı; Pembrokeshireli bütün dostlar da orada olacaklardı, bizimle hâlâ arkadaşlık eden komşular da. Bazıları yaşam tarzımızdan hoşlanmıyordu. Annem bir sürü tiyatro oyunuyla dolu bir düğün kurgulamıştı. O ve Patrick özel bir kâseden Fen'in ev yapımı bal şarabından içecekler ve sonra kâseyi kıracaklardı; vurucu an, günbatımında herkes şarkı söylerken tüm kıyafetlerini çıkarıp gölete atladıklarında gelecekti... Fen üstlerinde mersin ağacı dalları sallayarak onları karı koca ilan edecekti. Annem yemininde kullanacağı doğru sözcükleri bulmak için defterine bir şeyler karalayarak saatlerce kafa patlatmıştı. Atlara fısıldayabilirdi (bu boş laf değildi, gerçekten yapabiliirdi; yetişkin erkeklerin yanına bile yaklaşmadığı öfkeden deliye dönmüş bir beygiri sakinleştirdiğine şahit olmuştum) ama bazen doğru kelimeleri bulmak için büyük bir çaba harcardı.

Patrick'in babam olmadığını söylememe gerek yok. Babam uzun süre önce gitmişti; küçük çiftlikten, Batı Galler'den ve bu yaşam tarzından kaçmıştı. Babamın saçları artık kısaydı; bir sigorta şirketinde çalışıyor ve Bayan Thatcher'a oy veriyordu. Zaman zaman onunla üvey annemin yanına gidiyor ve High Barnet'taki o haftaları huzurlu bir kaçış olarak görüyordum; tıpkı diğer insanların taşradaki bir tatilden keyif almaları gibi. Merkezi ısıtmaları, mutfak robotlu ve çöp öğütücülü mutfakları, ikisi de işteyken geçirdiğim bomboş ve upuzun günler, üvey annemin kısıcık ve şık elbiselerini denediğim, makyaj malzemelerini kullandığım anlar... Galler'e döndüğümde Bayan Thatcher'dan hiç söz etmezdim. Thatcher'ın siyasi görüşünden diğerleri gibi ben de hoşlanmıyordum ama babamı seviyordum. Kimsenin, çok şaşırmış ve babamın karanlık tarafa geçmiş olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi görünerek sinsi sinsi sevinmesine fırsat vermek istemiyordum.

Patrick, iki üvey kardeşim Eithne'yle Rowan'ın da babaları değildi. Onların babaları Lawrence'tı ve hâlâ fazlasıyla hayatımızın içindeydi. Yolun birkaç kilometre aşağısında yaşıyordu. Rowan'ın okula başladığı günlerde annemi terk etmiş, Nancy Withers'la çekip gitmişti. Annem ise terk edilmişliğin acısını en yakın arkadaşının kocası Fen'le kısa bir ilişki yaşayarak çıkarmıştı. Ama tüm bunlar artık geçmişte kalmıştı; Patrick hayatının aşkıydı ve bizim toplumun dışından yeni biriydi: Annemin geçmişindeki tüm bu insanlar –babamla üvey annem dışındaki diğer herkes, yani Lawrence ve Nancy, Fen ve Sue– düğünde olacaktı çünkü bu, herkesin en sevdiği türden bir partiydi; birbiriyle geçmişi olan herkesin katıldığı, her şeyin olabileceği, herkesin birbirine içinde ne var ne yok dökme fırsatı bulacağı, dans edilen ve yanlış kişilerin eşleştiği türden bir parti. Esrar, alkol ve sihirli mantarlar yüzünden herkesin kafasının güzel olduğu türden bir parti. Bu sırada onların çocuklarından oluşan cırtlak bir çocuk çetesi karanlıkta çılgınlar gibi koşturacak, hatta anne ve babalarının hayal dahi edemeyecek-

leri kadar azacak, Fen'in iğrenç bal şarabını çalacak, asla görmeme-leri gereken şeyleri dikizleyecekti ve kaçınılmaz olarak içlerinden biri ya kolunu kıracak ya bir çadırı ateşe verecek ya da boğulmaya kalkışacaktı. (Bir keresinde, farklı bir partide bir çocuk gerçekten boğulmuştu ama bu ayrı bir hikâye.)

Bana gelince, ne yapacağımı bilmiyordum çünkü on yedisinde biri olarak çocuklarla koşturmak için çok büyüktüm ama öylesine temkinli, sinirli ve kuşkucuydum ki yetişkinlerin arasına girmeye hâlâ çekiniyordum. O sıralar her konuda fazlasıyla sinirliydim. Başlangıç seviyesi biyoloji kitabımı açmış fotosentez olayını öğrenmeye çalışırken annem omzumun üstünden abandı. "Janey, canımın içi, şu boktan yemin olayına yardım etsene. Doğru dürüst bir şey yapamıyorum. Kelimelerle arası mükemmel olan sensin. Ne söylemem gerek? 'İçindeki sevgi dolu adamı taparcasına seveceğime yemin ediyorum,' yazdım ama sonra bir şeyler yanlış giderse Patrick'in bunu bana karşı kullanacağını düşündüm. Çünkü erkekleri çok iyi tanıyorum. Onlar hakkında her şeyi biliyorum. Bu işe gözlerim aşktan kör olmuş hâlde girmiyorum."

Onun altından çıkmaya çalışarak, "Anne, in tepemden," dedim. "Senin evlilik yeminini benim yazmam mümkün değil. Bu hiç uygun olmaz."

Omuzlarımı sıkıp kestane rengi saçlarını kitabın üstüne dökerek başımın tepesini öperken sevgi dolu bir sesle, "Amma geri kafalısın," dedi. Saçları Rossetti'nin tablosundaki Elizabeth Siddal'ın saçları gibiydi; ya açık bırakırdı ya da başına bir tür bant takardı. Aslında görüntüsü de Elizabeth Siddal'a benziyordu; onun gibi dökümlü kıyafetler giyerdi. Ama Elizabeth Siddal'ın kim olduğunu ve Rossetti'nin onu şiirlerinin olduğu bir defterle gömdüğünü, sonrasında şiirlerini geri almak için mezarını açtığını bilen bendim. Ön Raffelocular*, Rossetti, Burne-Jones ve diğerleri hakkında her şeyi biliyor, onları o kadar da sevmiyordum. Annemle hayatı böyle bölüşmüştük. Ben her şeyi biliyordum, o ise güzeldi.

* Rafael öncesi sanat görüşünü benimseyen ressamlar. —(11

Patrick'in herhangi bir şeyi herhangi birine karşı kullanacağını hayal bile edemiyordum. O güne dek tanıdığım en iyi huylu insandı. Annemden epey gençti; daha yirmi altı yaşındaydı, yani annemden ziyade benim yaşıma yakındı ve sarsak duruşlu, dar-madağınık açık renk saçlı, sanki uyanıp annemi görene dek –tam olarak köyün doğal ürünler satan kooperatifinde yulaf ezmesi kutularından birine aynı anda uzandıklarında– hayatındaki her şey bir rüyaymış gibi mahmur bakan gri gözlü bir adamdı. Norwichli Julian'ın* (onun kim olduğunu da biliyordum) teolojisi hakkındaki doktora tezini bitirmek için birkaç aylığına bir arkadaşının ailesinin yazlık evinde kira vermeden kalmak üzere Batı Galler'den gelmişti. Gerçek anlamda parasız kaldığı zamanlar olmuştu ve bize haftalarca elmayla yulaf ezmesi dışında bir şey yemeden yaşadığını söylemişti. “Çok doyurucudur,” derdi neşeli bir tonla. Annem, onun Kelt azizleri gibi uhrevi olduğunu düşünürdü ama ben sadece entelektüel olduğunu biliyordum. Hayattaki tek deneyimi kitaplar olduğu ve daha önce yaşamla gerçek anlamda hiç karşı karşıya kalmadığı için tıpkı Shakespeare oyunlarındaki saflardan biri gibi gördüğü ilk gerçek şeye bağlanmıştı. Oxford'da bir kız arkadaşı vardı... Başka bir teolog... Ama kestane saçlının yuları karşısında şansı kalmamıştı. Tezini de bırakmıştı.

Patrick'i seviyorduk. Eithne de, Rowan da, ben de. Eithne ve Rowan onunla aramızda dolaşmaktan, daha önce hiçbir şey yapmamış olduğunu keşfetmekten keyif alıyorlardı; bir halata tutunup nehrin üstünde hiç sallanmamıştı, eyersiz bir ata hiç binmemişti (aslında ata hiç binmemişti), bizden nefret eden komşu çiftçinin çit teline asılı ölü kargalara benzer herhangi bir şey görmemişti. Bana gelince, görmüş geçirmiş biri yerine bir şeyler bilen biriyle sohbet etmekten hoşlanıyordum. Görmüş geçirmişlik hayatımdaki tüm yetişkinlerin yanmaktan kösele gibi olmuş yüzlerine kazınmıştı; görmüş geçirmişlik, o yetişkinlerin bana bakarken gözle-

* Anglikan ve Luteriyen kiliseleri tarafından saygı gören, Roman Katolik Kilisesinin aziz olarak kabul ettiği, toplumunun ruhani otoritesi olarak tanınan İngiliz bir kadın. –çn

rinde gördüğüm çıkarıcı ışıık gibiydi. Annem buzluğa koymak için tencerelerce acılı sos yaparken Patrick'le ben, leş gibi köpek kokan, bel vermiş eski kanepeye kurulurduk ve Patrick bana Norwichli Julian'ı anlatırdı; çok mutlu olurdu. Yine de bu, annemle evlenmesini çok istediğim anlamına gelmez.

Düğün günü yağmur yağacağını söyleyip duruyordum çünkü Galler'de sürekli yağmur yağardı (High Barnet'in güzel yanlarından biri de bu). Yağmur için plan yapmamız gerektiğini tekrarlayıp duruyordum ama annem sadece gülüp her şeyin yolunda gideceğinden emin olduğunu söylüyordu ve öyle de oldu; güneş bulutsuz, kusursuz bir güne doğdu; çayırlık alanlar ışııl ışııl sarı bir pusla kaplıydı ve ilerideki tepeler bir ressamın elinden çıkmışçasına maviye boyanmıştı. Her şeyin mantık ışığında açıklanabileceğine dair inancım bazen dört elle sarılmam gerekiyordu; gerçekten annemde büyü yeteneği vardı sanki. Burnu yağmurun kokusunu alıyor, rüyaları âdeta gelecekte haber veriyor ve elleri bir atın ya da çocuğun neresini incittiğini bulabiliyordu. İnsanlar onun dokunmasının şifa dağıttığını söylerlerdi – ne var ki bana dokunmasını istemiyordum; artık istemiyordum.

O sabah boyunca ikimiz birlikte çalıştık; acılı sosların, somunlarca kepekli ekmeğin, kendi elma ve ayvalarımızdan yaptığımız tabaklar dolusu kıtır topların buzlarını çözdük; sürahiler dolusu ev yapımı limonata karıştırdık. Fen, bal şarabı dolu plastik kovaları, kasalarca şişeyi kamyonetin arkasında getirdi; bir de kuşku uyandıran plastik bir torba vardı: Daha sert olan şeyden o sorumluydu. Sue, brendiyle ıslatılmış, renklendirilmiş badem ezmesinden yapılan kalpler ve çiçeklerle süslenmiş düğün pastasını önceden göndermişti. "Sence zehirli olabilir mi?" diye sordum. "Ona yaptıkların düşünüldüğünde."

Annem sadece güldü. "Birbirimizi her şey için karşılıklı olarak affettik. Zaten Sue başlatmıştı; ben seni emzirirken babanla

yatmıştı.” Sırf daha fazlasını anlatmasını önlemek için bu konuyu biliyormuş gibi davrandım.

Ardından yatıya kalacak misafirler için uyku tulumlarını ve battaniyeleri düzenledim. Patrick, yıpranmış yatakları eski gri taştan yapılmış, çiftlik evinden daha yaşlı ve geniş olan ahırın üstündeki samanlığa taşımama yardım etti. Tatlı tatlı esen rüzgârla sarmalanmış bir hâlde samanlığın kendisi kadar yüksek açık penceresinin önünde durduğumuzda denizin ıslık ıslık parıldayan ince çizgisine kadar yaklaşık on beş kilometrelik alanı görebiliyorduk.

“Bu çileyi çekmek istediğinden emin misin?” dedim cüretkârca. “Annemin çok baskıcı olduğunu biliyorum.”

Her zaman görmeye alışık olduğum, annemin büyüğü altındaymışçasına şaşkın bir dalgınlıkla cevap vermesini bekliyordum – ve dik dik bana baktığında şaşırardım. “Sanırım onun benim için fazla yaşlı olduğunu düşünüyorsun,” dedi.

Kendinden küçük biriyle evlenme konusunda birkaç şaka yaptım.

Patrick sıkıntılı bir ifadeyle, “Ama yaşına göre muhteşem görünüyor, değil mi?” diye devam etti. Yani hiç de o kadar uhrevi değildi. Onunla ilgili zafer mi kazanmış yoksa hayal kırıklığına uğramış mı hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Misafirlerimiz öğleden sonra gelmeye başladılar. Parti, yıllar önce hâlâ bizimle yaşarken Lawrence’in yaptığı dışarıdaki ocağın etrafında gitgide hareketlendi. Lawrence yakışıklı, iri yapılı ve kırmızı yüzlü bir adamdı. Gür siyah saçları vardı; favorileri ve bıyıkları da siyahtı. Şu ünlü devlet okullarından birine gitmiş olsa da inşaatçılık yapıyordu. Her zamanki gibi mangal işi onu sorumluluğundaydı ve biz de mutfaktaki tüm yemekleri sıcak dursunlar diye onun ateşinin yanına getirmiştik. Hiç yakışıklı olmasa da şeytan tüyü olan, uzun boylu, dazlak kafalı, eğri burunlu, hafif kambur Fen içkileri dağıtmaya başladı. Ben içmeyecektim; herkes kontrollü ve

tutucu bir Protestan olduğum için içmediğimi düşünüyordu oysa sebep çok farklıydı. Bir yıl önce başka bir partide, kimsenin bana bakmadığı sırada, Fen'in içkilerinin birinin dibinde kalan çok miktarda sihirli mantar likörünü kafama dikmiştim ve o zamandan beri nereye gidersem gideyim minik bir halüsinasyon bana eşlik ediyordu. Ayaklarım yere her sürtündüğünde küçük toynaklar gibi ses çıkardığını işitiyordum. Felaket denebilecek bir şey yoktu ama beni korkutmaya yetiyordu.

Patrick o sabah çayırın üst kısmını biçmişti ve yeni biçilmiş ot kokusuyla kızaran et kokusu birbirine karıştı. Eğimli sarı ışık huzmesindeki böcek bulutunun arasından ötüşen kırlangıçlar fırlayıverdi. İskoç orkestra çalmaya başlayınca ilk dansı annemle Patrick yaptı, sonra herkes onlara katıldı. Güneş gitgide alçalırken sıcaklık âdeta artıyordu. Çocuklar uzun otların arasındaki eski kayığımızı buldular ve onu gölete taşıdılar. Kayık su aldı; telaş içinde suyu boşaltmak zorunda kaldılar. Uzaktan gelen bağışları, kahkahaları, sıçrattıkları suyun sesi ve onlara havlayan köpeklerin gürültüsü suyu aşır rüzgârla bize kadar ulaşıyordu. Dans pistinin ortasında onu görene dek kız kardeşim Eithne'nin de onlarla gölette olduğunu düşünüyordum; onun da kafayı çekiyormuş gibi bir hâli vardı. Partilerimizde hep bir sorun çıkardı (işlerin boyutu düşünüldüğünde benim küçük toynaklarımın lafı bile olmazdı) ve bu kez sorun Eithne'yle başlıyordu.

Eithne on dört yaşındaydı ve ayık olduğu zaman büyük kıvrık dudakları, parlak kestane rengi saçları ve birinde siyah mürekkep lekesine benzer tuhaf bir ton olan ela gözleriyle oldukça mânâlı bir yüzü vardı. Üzerinde rengi solmuş, eski, sarkmış havlu pijamasıyla dans ediyordu; saçlarının birkaç tutamı örülmüş, bir yılan misali başına dolanmıştı. Eithne bin bir çeşit anlaşılmaz hastalıktan mustarıptı. Bir zamanlar annemin en ufak bahanedeye da sadece öğretmenin maneviyatının yeterli olmadığını düşünerek onu okula göndermediğini sanır delirirdim. Bu yüzden Eithne zar zor okuyup yazabiliyordu; kesirler ya da Fransız Devrimi'nin tarihi

gibi temel şeyleri bilmiyordu; muhtemelen Fransa'da bir devrim olduğundan bile haberi yoktu. Ama rüya gibi dans edebilir, aynı zarafetle kolayca ata binebilir ve yüzebilirdi.

Annemle Patrick, Nancy'nin özel olarak hazırladığı düğün kâsesinden içerlerken Eithne yanıma sokuldu. Titrediğini hissettim. "Fen'in bal şarabından mı içtin?" diye sordum. "Mideni bozacak-sın."

"Ölsem bile umurumda değil," diye karşılık verdi.

"Ölmezsin. Sadece bütün gece kusarsın."

Annem, Patrick'in içindeki kutsal seyyahı seveceğine söz verdi; Patrick de bir şiirden alıntı yaparak annemin içindeki gezgin ruhu seveceğine. Düğün kâsesini aralarında kaldırdılar ve Lawrence'in ocağındaki taşlara fırlatıp kırdıktan sonra tutkuyla öpüştiler. Eithne bunun mide bulandırıcı olduğunu ve yatmaya gideceğini söyledi.

"Mideni bozacağını söylemişim."

O gittikten sonra annemle Patrick orkestranın sesi eşliğinde bir süre daha öpüştiler, ta ki annemin sezgilerinden biri devreye girene dek. Patrick'i itip daha hızlı hareket edebilmek için eteğini dizlerine kadar çekerek eve doğru koşmaya başladı. Ben de aynı sezgiye benzer bir şeyler hissetmiş olmalıydım ki peşinden koştum. Çayırı arkamızda bırakıp çiftlik evinin yanına geldiğimizde Eithne'nin pijaması içinde, günün son ışıklarıyla çevrelenmiş hâlde ahır samanlığının penceresinde dikildiğini gördük – aslında gerçek bir pencere değildi, yerden yaklaşık beş metre yükseklikte bir açıklıktı sadece.

Annem, "Eithne dikkatli ol," diye seslendi. "Pencereden uzaklaş tatlım."

"Patrick'i seviyorum," dedi Eithne. "Onunla evlenmeni istemiyorum."

Ve ardından pencereden boşluğa doğru bir adım attı. Bir bez bebek gibi aşağıya düşüp aşırı uzamış ısırgan otlarının oluşturduğu bir öbeğe küt diye indi. Annem korkunç bir çığlık atarak oraya

koştu ve onu kollarına alarak kaldırdı. Gerçekten kardeşimin öldüğünü düşündüm... ama mucize eseri burnu bile kanamamıştı. (Sonrasında annem kol ve bacakları gevşemiş, rahat bırakılmış olduğu için kurtulduğunu söyledi.) Eithne'yi kucaklayarak benden Patrick'e gidip onu beklemesini söylememi istedi. "Kardeşinle ilgilenmeliyim," dedi. Eithne'yi eve taşıyıp üst kattaki yatağa yatırdı ve yanına uzanıp onu sakinleştirmeye, her şeyi yoluna koymaya çalıştı. Bu, bizim partilerimizde yaşanacak türden bir olaydı.

Orkestra elemanları dahil herkes çayırdan ayrılıp göletin başına geçmişti. Çocuklar kayığı çimlerin üstüne çekmişlerdi ve herkes finali bekliyordu, yani annemle Patrick'in giysilerini çıkarıp suya girmelerini. Patrick tek başına suyun kenarında duruyor, kuşkulu görünüyordu. Güneş, çiftliğimizin sınırlarını belirleyen bir sıra kayın ağacının arkasından batıyor ve ışığı suyun yüzeyinde cam gibi hareketsiz pırıl pırıl bir yol yapıyordu. Az sonraki çılgın hareketi yapmama neyin neden olduğunu bilmiyorum; sebep belki de bir yıldır süren sihirli mantar halüsinasyonlarımın son kırıntılarıydı. Patrick'e annemin mesajını vermek yerine kollarımı boynuna dolayıp onu öptüm. "Annem gelmiyor," dedim. "Benimle evlen."

Fen, "Janey, Patrick'in annesi yerine kendisiyle evlenmesi gerektiğini söylüyor," diye herkese ilan etti.

"Benimle evlen," dedim daha yüksek sesle.

Patrick çaresizce etrafına bakarak, "Bu arada o nerede?" diye sordu.

Herkes kasten cesaret verici bir biçimde, "Onunla evlen, annesi yerine Janey'le evlen," diye bağırmaya başladı; Lawrence ve Fen, Nancy ve Sue ve geri kalan herkes.

Kemancı "Düğün Marşı" nı çalmaya başladı.

Herkesin bana baktığını bildiğim hâlde hiç kimseye bakmadan elbisemi başımın üstünden çekip çıkardım, külotumu indirdim, sutyenimin kopçasını açtım ve pırıl pırıl parlayan yolu takip ede-

rek suda yürümeye başladım; ayak parmaklarımın balçığa battığını hissederek ve bana dokunan uğursuz, kaygan şeyleri umursamayarak önce dizlerime, sonra kalçama kadar suya girdim. Bu, büyük bir riskti; Patrick arkamdan gelmezse çok küçük düşürücü olacaktı. Patrick tereddüt içinde kıyıda dikilirken arkama dönüp ona bakmadan, gözlerimi karşıdaki kayın ağaçları arasında ateş gibi parlayan günbatımına dikerek bekledim. Herkesin şarkı söylemeye başladığını duydum ve tenimde, âdeta bir işaretmişçesine düşen ilk yağmur damlalarını hissettim.

KEYİF SAATI

Sarah Hall

Sezonun son haftasıydı ve açık yüzme havuzu hemen hemen boştu. Kadın her zamanki saatte geldi, mayosunu giydi, elbiseleri dolaba koyup kilitledi ve klor kokulu ke-
merde yürümeye başladı. Beton döşemenin köşeleri buz tutmuştu ve üzerlerinde yürümek ayak tabanlarına neredeyse acı veriyordu. Dikdörtgen şeklindeki mavi yüzeyin altında ışıklar yansıyor-
du. Metal merdivenden suya indi ve hiç duraksamadan kenardan uzaklaştı. Isıtılmamış havuza ekimde girmek cesaret isterdi ve işin sırrı hiç düşünmeden suya dalmaktı. Su buz gibiydi. Bacaklarını çırparken kaskatı kesildiğini, çenesinin soğuktan âdeta yandığını hissetti. Kulvarın yarısını gösteren işarette başını kaldırıp parka-
sının kürklü kapüşonuna gömülmüş cankurtarana baktı. Adamın duruşunda hiç de gerekirse müdahale etmeye hazırmış gibi bir hava yoktu. Kadın bir nefes alıp suya daldı ve birkaç kulaç sonra yüzeye çıktı. Artık uyanmıştı; kalbi hızlı hızlı atıyordu. Sırtüstü dönüp kulaç attı. Tepesindeki bulutlar griydi ve süratle hareket ediyordu. Belki de yağmur geliyordu.

Yirmi tur yüzdü, her turda daha da ısındı ve sonbahar fikri kabul edilir gelmeye başladı. Başını havuzun kenarına dayayıp biraz soluk-
landı. Su hafif hafif göğsüne çarpıyordu. Salınan suda ışık huzmeleri

yanıp sönüyordu. Yazın yüzmek zordu, yer bulmak zordu; çocuklar en ucundan atlayıp durduklarından havuz sürekli dalgalı oluyor ve su kenarlardan taşıp havlularla çantaları ıslatıyordu. Şezlonglar arasında en fazla birkaç santim mesafe kalıyordu. Eylül başından itibaren fazla kişi gelmezdi. Sadece diğer kulvarda yan yana yüzen, daha sakın olan erken saatlerde hep gördüğü boneli yaşlı bir çift vardı; kadın çenesini yukarı kaldırmış yüzüyordu, adam ise kafasını suya sokmuştu. Onların arkasından yüzdü. Havuzun sonuna vardığında ona merhaba dediler, o da gülümsedi. Havuzdan çıktı. Soğuktan ve harcadığı güçten göğsüyle baldırları kıpkırmızı olmuştu. Kırışmış ve sarkmış göbeğini görmemek için soyunma odasındaki aynalardan kaçtı. Duş aldı, giyindi ve havuz başındaki kafeteryaya gitti. Her zamanki gibi kalabalıktı. Masaların aralarına konmuş bebek arabaları, dizüstü bilgisayarlarında çalışan ve kitap okuyan insanlar vardı. Etrafa müsli, pasta ve peçete kırıntıları saçılmıştı. Duvarlarda, artık kaldırılmış olan yüksek trampleden atlayan veya elleri kalçalarında poz veren, otuzlu yıllardan kalma genç kadın fotoğrafları asılıydı. Başka bir çağın zarafeti, canlılığı; koyu dudaklar, düzgün dişler, âdeta taşan bir tür güven. Görüntüler sanayi devriminden öncesine aitti; berrak bir gökyüzü, havada V şeklinde uçan kuşlar. Parkın karşısındaki beş katlı belediye binası henüz inşa edilmemişti: Bugünkü Londra henüz ortada yoktu.

Tezgâhın arkasındaki adam hırıldayan espresso makinesinden uzaklaşıp eğildi ve kadının siparişini tahmin etti.

Latte?

Evet, lütfen.

Adamın altdudağında kusursuz bir sıra hâlinde duran gümüş halkalar vardı.

Masaya getir.

Köşede, pencerenin yanındaki masaya oturdu ve havuzdan çıkan yaşlı çifti izledi. Onların dayanma gücü kadından çok daha fazlaydı – en az bir saat yüzmüşlerdi. Kuvvetli rüzgârdan etkilenmiyormuşçasına su damlata damlata sohbet ederek bir süre havuz

kenarında dikildiler. Yaşlı kadının bacakları ince ama kaslıydı. Mayosunun altındaki karnı minicik bir kabartıdan ibaretti. Adamın buruşuk bir gövdesi, beyaz sakalları vardı. Karnının alt kısmından yukarı doğru çıkan uzun bir ameliyat izi vardı. Aynı boydaydılar ve mükemmel bir uyum içinde görünüyorlardı. Kadın, bu ahengin yıllar geçtikçe gelişip gelişmediğini merak etti. Çift birbirlerinden ayrıldı ve farklı soyunma odalarına yöneldiler. Adam tek kalçasından destek alarak aksak yürüyordu. Oysa havuzda gayet iyi yüzüyordu. Kadın, onun sakin kurbağalama yüzüşünün zaman zaman hareketli bir kelebek stiline döndüğünü görmüştü.

Açık havuzda kimse kalmadı. Cankurtaran başını eline dayayıp gözlerini kapattı; bileğine takılı düdüğü havada sallanıyordu. Havuzun yüzeyi durgunlaşarak muhteşem, kimyasal bir maviye dönüştü.

Kadının kahvesi geldi. Bir paket şeker açıp içine döktü. Aslında şeker kullanmaması gerekiyordu –hamilelikte aldığı kiloları henüz verememişti– ama kahveyi şekersiz içemiyordu. Yavaş yavaş yudumladı. Havuz âdeta hipnotize ediciydi; suda sakinleştirici, neredeyse mest edici bir şeyler vardı. Yüzdükten sonra burada geçirdiği zaman, günün geri kalanından çok farklıydı. Buradaki süreyi uzatıyor, telefonunu duymazdan geliyordu. Genelde bebek bakıcısının çıkış saatinden önce geri dönmek için dükkândan dükkâna koşturmak zorundaydı. Daniel buna, “Keyif saati,” derdi; sanki sürekli kendini şımartıyormuş gibi – oysa bebeksiz geçirdiği tek vakit buydu.

Bir süre sonra kasaya gidip kahvenin parasını ödedi ve oradan ayrıldı. Parkın içinde yürümeye başladı. Rüzgâr artıyor, ağaçların yaprakları hızlı hızlı sallanıyordu. Sert zeminli kortta bisiklet polosu oynayan birkaç çocuk vardı; pedal çevirerek dönüp duruyor ve topu metal kaleye doğru fırlatıyorlardı. Çimlerin üstünde köpekler koşturuyordu. Kadın, ikisi de restorasyon iskelelerinin üzerindeki uçuşan plastik örtüler arkasına saklanmış cam tüccarları locası ve eski cam fabrikasının yanından geçti. Daniel’la buraya ilk geldiklerinde şehirden nefret etmişti. Devon’ın kırsal bölgesini,

torf ve karaçalı kokusunu, lime lime yeşil atları ve az sayıda insan olmasını özlemişti. Ama ister iş için olsun ister kültürel etkinlikler için insanlar bunu yapıyordu; Londra'nın birçok şeyden feragat etmelerine neden olan cazibesi öyle güçlüydü ki onları da içine çekmişti. Parkı keşfetmek ve yakınındaki evin fiyatının uygun olması her şeyi değiştirmişti.

Sıra sıra duran koyu renk gövdeli çınar ağaçlarının arasından geçti. Arkası çayırlıktı. Rüzgârda dalgalanan solgun şeritler hâlindeki ot demetleri bir aydınlanıyor bir kararıyordu. Arazi, Park Dostları'nın başlattığı yerel bir kampanya sonrası yeniden yeşillendirilip düzenlenmiş. Bir asır boyunca burası, cam fabrikasına kuvars kumu taşıyan arabaları çekmek için kullanılan atların otladığı boş bir araziymiş. Tavlama fırınlarından çıkan toz, cam kırığı ve yağ toprağı kirletmiş. Artık bereketini geri kazanmış olan toprak arılar, fareler ve hatta kerkenezlere ev sahipliği yapıyordu; kadın, onların çukurların üstünde kanat çırtıklarını ve şaşırtıcı bir hızla avlarına saldırdıklarını görmüştü. Yaz sonrası çayırlığı kuru, samanvari bir koku kaplamıştı; otlar çatırdıyor ve hışırdıyordu. Bir önceki ayın incelikle işlenmiş devasa örümcek ağları parçalanmıştı ve başıboş hâlde sürükleniyorlardı.

Patika yolda bir adam kadına doğru yürüyordu. Kadın ona yol vermek için kenara çekildi ama adam durdu ve elini uzattı.

Alex.

Kadın başını kaldırıp ona baktı. Kısa bir an için tanımadı. Adamın üzerinde takım elbise vardı ve kravat takmıştı. Yüz hatları kadının görüş alanına girdi. Güçlü kemikler, sınırları ya da halkaları olmayan yoğun renkli gözbebekleri. Biraz daha yaşlanmıştı, saçları hatırladığından daha koyuydu ama oydu.

Aman Tanrım, dedi. Merhaba.

Adam yanağından öpmek üzere eğildi. Kadın elini onun koluna koydu ve yüzünü öyle çok çevirdi ki adam beceriksizce kulağını öptü.

Merhaba. Hâlâ bu civarda mı yaşıyorsun?

Evet. Hillworth'dayım. İstasyonun yanında.

Güzel yer.

Öyle.

Rüzgâr saçlarını yüzüne düşürüyor, dağıtıyordu. Soyunma odasında saçlarını doğru dürüst yıkayıp taramamıştı. Alnındaki nemli bir tutamı çekti. Klor yüzünden yapış yapıştı. Adam ona bakıyordu, yüz ifadesi okunaksızdı.

Biraz yüzdüm de.

Açık havuzda mı?

Kadın evet dercesine başını salladı.

Vay! Hâlâ açık mı? Ben de kesin gitmeliyim. Soğuk mu?

İdare eder. Zindelik veriyor.

Unutmuş muydu? Eskiden soğuk su adamı asla rahatsız etmezdi. Kadın ne söyleyeceğini düşünerek elini bir kez daha saçlarında gezdirdi. Zihni bomboştu. Gerçeğin şoku. Adam oradan gideceğini söylemiş olmasına rağmen kadın onunla karşılaşma ihtimaline karşı bir süre parktan uzak durmuştu. Birkaç ay sonra bu ihtimali daha az düşünür olmuş ve oraya yeniden gitmeye başlamıştı. Sonra bebek doğmuş ve hayat büyük bir hızla yön değiştirmişti. Adamın geri dönmek üzere gittiğini sanıyordu. Ona baktıkça yüzü gitgide daha tanıdık gelmeye başladı. Bir erkek için fazla dolgun, fazla şehvetli olan ağzının biçimi, üstdudağındaki ince yara izi.

Ee, bunca zamandır neredeydin?

Brighton.

Brighton!

Biliyorum!

Adam gülümsedi. Dişleri. Ön dişlerinden biri az da olsa daha karemsiydi, büyük bir kısmı porselen kaplıydı – bisikletiyle yaptığı bir kaza yüzünden. Kadın önce ona, ardından farkı duymak için yanındaki dişe hafifçe vurmaktan çok hoşlanırdı. Boynundan yukarı doğru kızardı. Bugünlerde hiçbir şeyi doğru dürüst hatırlayamıyordu – çantasının nerede olduğunu, bebeği en son hangi memesiyle emzirdiğini, üniversite tezindeki ressamın adını. Ama

adamın dudaklarını ve yüzünü bulanık göreceği kadar yakınında yattığını hatırlıyordu. Şu an elini uzatıp adamın sert ve nemli dış yüzüne dokunabilirmiş gibi hissetti. Ellerini kabanın ceplerine soktu. Etraflarındaki otlar sallanıyor ve hışırdıyordu. İpeksi örümcek ağları âdeta süzülüyordu. Bir kuş araziden hızla havalandı, birkaç metre uçtu ve dalların arasında gözden kayboldu.

Adam da onu inceliyordu. Muhtemelen yorgun, yıpranmış, yaşlanmış, tam bir yeni anne gibi görünüyordu; minicik bikinisikle adamın yanına gidip dolabı için ondan bozuk para ödünç isteyen o kadın gibi değil.

Yarın geri veririm.

Yarın burada olmayabilirim.

Evet, olacaksın.

O zamanlar kendine ne kadar güvenirdi.

Makyaj yapmamıştı; makyaj yapmasının çoğunlukla hiçbir anlamı yoktu ve kahve yüzünden ağzı kuru ve acıydı. Neyse ki uzun kabanı vücudunu saklıyordu.

Burma'ya gittin mi? diye sordu.

Myanmar'a, dedi adam sakın bir tonla. Evet, gittim. On sekiz ay. Aslında resmî olarak on sekiz ay Tayland'daydım ama çoğu gün sınırı geçip eğitim kamplarına gittik.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Artık içeri girmek sorun değil. Turizm sayesinde.

Kadın başını salladı. Artık bu tür gelişmelerden haberi olmu-yordu; ilgisini kaybetmişti.

Zor muydu?

Bu soruyla ne kastettiğini bilmiyordu; sadece adamın sıkıntı çekmiş, mahrumiyet içinde yaşamış, yanlış karar verdiğini fark etmiş olduğunu hayal ediyordu.

Bazen. İyi bir ekibimiz vardı. Aslında bazıları doktordan ziyade misyonerdi ama genel olarak kalite iyiydi. Gerçekten yardım edebildik mi bilmiyorum. Öğrenciler yeterli hâle geldiler ama sonrasında görevlerini yaptıkları için tutuklandılar.

Adam omuz silkti. Parkın kuzey ucuna doğru bir bakış attı.

Ee, hâlâ açık mı?

Evet. Kış başlamadan önceki hafta kapanıyor. Kapanmadan gitmelisin.

Eski günlerin hatırına. Bunu söylemedi. *Neden geri döndün?* diye de sormadı.

Adam saatine baktı.

Bir seminerim var. Aslında ilk sunumu ben yapacağım. Barts'a gitmem gerek.

Oo, harika. Tebrikler.

Takım elbise giymesinin, önceki hâlimden daha düzgün olmasının sebebi buydu demek. Adam bir kez daha omuz silkti. Alçakgönüllülük; önemli olan şeyin görevi olduğu açıktı. Bir sessizlik yaşandı. Kadın adama doğru düzgün bakamıyordu, geçmişin duyguları tüm yoğunluğuyla geri geliyordu. Bebek doğduğundan beri kadın hiçbir şey hissetmemişti; ne arzu ne de yaşamının bu kısmının belki sonsuza dek yitip gitmesinden dolayı üzüntü. Daniel anlayışlı ve sabırlı davranmıştı. Kadın bunu açıklayamıyordu; emzirmek, farklı öncelikler, yanlış koku. Şimdi ise o bildik sızı. Öne doğru bir adım atıp adama dokunmak istedi. Dürtüleri açıklamak için, *Uyumlu bağışıklık sistemi*, demişti adam bir keresinde, *bundan başka bir şey değil*. Sırf bir şey yapıyor olmak için çantasını omuzundan indirip içeri karıştırdı. Bu, paniğin neden olduğu anlamsız bir hareketti; özellikle aradığı hiçbir şey yoktu. Ama sonra çantanın cebinde sezonluk havuz bileti buldu ve çıkardı.

Al. Hâlâ birkaç giriş var. Damga basarken ismi kontrol etmezler; asla etmiyorlar.

Adam bileti aldı.

Madem buradasın gitmelisin.

Çok düşüncelisin. Tanrım, orayı gerçekten özledim.

Adam artık gülümsüyordu ve kadın, nihayet soğuğu hiç umursamayan, hiç tereddüt etmeden havuza dalan ve neredeyse bir uçtan diğer uca suyun altında yüzen o aldırılmaz adamı görebiliyordu.

Adamın, dairesindeki yatakta uzanan nemli vücudunu, o çalıntı anları, darmadağınık çarşafı, sanki bir rüyada kapana kısılmış- çasına üzgün ve terk edilmiş yüz ifadesini görebiliyordu. Yatağın korkuluklarını sımsıkı tutan, kullandıkları alandaki hâkimiyeti için savaşan kendini görebiliyordu. Utanç dolu ve telaş içinde hızla eve yürüyüşünü, kullanmış görünsün diye mayosunu mutfak musluğunun altında ıslatışını. Keyif saati.

Hâlâ yüzüyordu, hem de ekimde. Adam bundan etkilenmişti belki de çünkü ilgisi birden artmış gibiydi.

Ee, Alexandra. Senin hayatın nasıl geçiyor? Hâlâ galeride misin?

Hayır. Evlendim.

Ha.

Kadın adama baktı ve sonra bakışlarını kaçırdı.

Daniel'la mı?

Evet, Daniel'la.

Çocuk var mı?

Ses tonunda kibarca sohbet etme dışında hiçbir şey yoktu; söyledikleri birbirini takip eden mantıklı varsayımlardı. Belki de hafif bir efkâr, biraz duygu, her zamanki gibi söylemesi zordu. Çayırılıkta rüzgâr esti. Kurumuş otlar su misali hafifçe dalgalandılar.

Hayır. Çocuk yok.

Adam başını salladı; ne şaşırılmış ne de acıyan bir hâli vardı. Kadın çayırılığa baktı. Sanki eskisi gibi olabiliirdi. Havadar açık alanda olsalar da nefes almak birden zorlaştı. Söylediği yalan o kadar büyüktü ki kesinlikle bir cezası olmalıydı. Eve gidecekti ve ev sessiz, oğlunun odası boş olacaktı. Ya da bebek yatağında çığlık çığlığa ağlıyor olacak ve kadın onu kucağına almaya kalkıştığında küle dönecekti. Bakıcı bir taburede oturmuş beklerken bebek küvetin sığ suyunda hareketsiz yatıyor olacaktı.

Adam konuşuyor, Taylandlı bir kadınla nişanlandığı hakkında bir şeyler söylüyordu. Adı Sook'tu, Alex'in ailesi ondan hoşlanmıştı ve onların da henüz çocukları yoktu. Sezonluk bilet elindeydi.

Hâlınden memnun, yerleşik, önemli bir sunum yapacak kravatlı bir adam gibi görünüyordu. Burada olması dışında her şey değişmişti ve bu, Barts'a giden yol değildi. Kadın elini uzatıp koluna dokundu. Adam gerçekte, elbette gerçekte.

Yüzmeye gitmelisin, dedi kadın. Gidecek misin?

Adam yeniden saatine göz attı.

Evet. Neden olmasın. Sanırım hızlı davranırsam vaktim olur. Ne giyeceğim? Baksırla mı yüzeceğim?

Gitmek zorundayım, dedi kadın.

Ah. Tamam.

Bu çok aniydi; kadın, iki eski sevgili arasındaki medeni bir sohbetin daha dikkatli sona erdirilmesi gerektiğinin, aksi takdirde olabileceklerin farkındaydı. Ama çoktan arkasını dönmüş patikada yürüyerek uzaklaşmaya başlamıştı. Adam arkasından seslendi.

Hoşça kal Alex. Seni görmek çok güzeldi.

Yürümeye devam etti. Arkasını dönmedi. Çayırın kenarına geldiğinden yoldan ayrıldı, çantasını yere koydu ve otlara çömeldi. Adamın arkasından gelmeyeceğini biliyordu, yine de orada saklanmış hâlde uzun süre kaldı. Çantasından hafif bir telefon zili sesi geldi. Bakıcının çıkış saatini yine kaçırmıştı. Bacakları tutulana kadar çömelmiş hâlde kaldı. Ağaçların arasındaki toprakta eski hâlınden kalan ufak, kahverengi cam parçaları gömülüydü. Rüzgâr azalmıştı, yağmur yağmayı hâlâ erteliyordu. Ayağa kalktı. Havuza koşarsa onu yakalayabilirdi. Özür dileyebilirdi ve korktuğunu, kızgın olduğunu, gidiyor olduğu için kırıldığını açıklayabilirdi: Adam gibi o da seçim yapmak zorundaydı. Bebek bir engeldi ama en azından adını söyleyebilirdi ona. Birbirlerine telefon numaralarını verebilirlerdi. Brighton'la burası arasında bir yerde buluşabilirlerdi. Ya da sadece köşedeki masada oturup kafeteryanın jaluzili camından onu, yüzerken suyun altında uzun bir gölge misali ilerleyen vücudunu seyredebilirdi.

